

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja

Druk nr 1375

Warszawa, 24 lutego 2017 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o używaniu siedlisk w celu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Jarosława Sachajkę.

(-) Piotr Apel; (-) Elżbieta Borowska; (-) Józef Brynkus; (-) Barbara Chrobak; (-) Grzegorz Długi; (-) Paweł Grabowski; (-) Jerzy Jachnik; (-) Andrzej Kobylarz; (-) Jerzy Kozłowski; (-) Andrzej Maciejewski; (-) Maciej Masłowski; (-) Błażej Parda; (-) Jarosław Porwich; (-) Stefan Romecki; (-) Jarosław Sachajko; (-) Krzysztof Sitarski; (-) Paweł Szramka; (-) Agnieszka Ścigaj.

U S T A W A

z dnia 2016 r.

o używaniu siedlisk w celu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej

Art. 1. Ustawa określa zasady używania siedlisk w gospodarstwach rolnych w celu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Art. 2. Ileż w ustawie jest mowa o:

- 1) **siedlisku** – należy przez to rozumieć budynki mieszkalne i ich części oraz grunty pod budynkami mieszkalnymi i częściami tych budynków wchodzące w skład gospodarstwa rolnego;
- 2) **gospodarstwie rolnym** – należy przez to rozumieć gospodarstwo rolne w rozumieniu art. 55³ Kodeksu cywilnego;
- 3) **nieruchomości rolnej** – należy przez to rozumieć nieruchomość rolną w rozumieniu art. 46¹ Kodeksu cywilnego;
- 4) **rolniku** – należy przez to rozumieć rolnika indywidualnego w rozumieniu art. 6 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. z 2012 r. poz. 803, z późn. zm.);
- 5) **pozarolniczej działalności gospodarczej** – należy przez to rozumieć działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 02 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.).

Art. 3. 1. Rolnik w obrębie siedliska wchodzącego w skład prowadzonego przez niego gospodarstwa rolnego może prowadzić pozarolniczą działalność gospodarczą.

2. Pozarolnicza działalność gospodarcza prowadzona przez rolnika w obrębie siedliska nie może powodować utraty lub ograniczenia wartości użytkowej gruntów.

3. Działalnością powodującą utratę lub ograniczenie wartości użytkowej gruntów jest w szczególności poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż.

4. Do prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej przez rolnika w obrębie siedliska w myśl przepisów niniejszej ustawy nie jest wymagane wyłączenie gruntu z produkcji rolniczej, o którym mowa w ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych¹.

Art. 4. 1. Rolnik składa pisemne zawiadomienie u starosty właściwego ze względu na miejsce położenia gospodarstwa rolnego o zamiarze rozpoczęcia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w obrębie siedliska wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego.

2. W przypadku, gdy do przyjęcia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, z uwagi na położenie nieruchomości rolnej wchodzącej w skład gospodarstwa rolnego właściwy jest więcej niż jeden starosta, starostą właściwym do przyjęcia zawiadomienia jest ten starosta, w obrębie właściwości którego położona jest większa część nieruchomości rolnej.

3. Wzór i tryb składania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, określi minister właściwy do spraw rolnictwa i rozwoju wsi w drodze rozporządzenia, mając na uwadze zapewnienie właściwej organizacji postępowania w sprawie składania zawiadomień.

4. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) wypis i wyrys z ewidencji gruntów i budynków lub w przypadku, gdy budynki i ich części wchodzące w skład siedliska nie są wykazane w ewidencji gruntów i budynków, mapę uwzględniającą budynki i ich części wchodzące w skład siedliska sporządzoną przez geodetę posiadającego uprawnienia zawodowe w dziedzinie geodezji i kartografii nadane przez Głównego Geodetę Kraju;
- 2) dokument potwierdzający tytuł prawny do korzystania z nieruchomości rolnej wchodzącej w skład gospodarstwa rolnego.

5. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie przedmiotu podejmowanej pozarolniczej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności;
- 2) datę rozpoczęcia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

6. W przypadku gdy tytułem prawnym wskazanym w ust. 4 pkt 2, jest umowa dzierżawy, a zawiadamiający jest dzierżawcą nieruchomości rolnej wchodzącej w skład

¹ Dz. U. z 2015 r., poz. 909 ze zm.

gospodarstwa rolnego, do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, dołącza się oświadczenie właściciela nieruchomości rolnej wchodzącej w skład gospodarstwa rolnego o wyrażeniu zgody na zmianę przeznaczenia przedmiotu dzierżawy w zakresie zmiany przeznaczenia siedliska.

7. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 6, składa się w formie pisemnej.

8. W przypadku gdy tytułem prawnym wskazanym w ust. 4 pkt 2, jest umowa użytkowania wieczystego, a zawiadamiający jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości rolnej wchodzącej w skład gospodarstwa rolnego, do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, dołącza się umowę określoną w art. 239 ust. 1 Kodeksu cywilnego.

9. Jeżeli umowa, o której mowa w art. 239 ust. 1 Kodeksu cywilnego, nie zawiera postanowień dotyczących dopuszczenia możliwości prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w obrębie siedliska, do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, dołącza się aneks do umowy, o której mowa w art. 239 ust. 1 Kodeksu cywilnego, w którym to aneksie strony umowy użytkowania wieczystego dopuszczają możliwość prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w obrębie siedliska wchodzącego w skład przedmiotu umowy użytkowania wieczystego.

Art. 5. 1. Starosta przyjmuje zawiadomienie, o którym mowa w art. 4 ust. 1, pisemnie potwierdzając przyjęcie zawiadomienia.

2. W przypadku gdy pozarolnicza działalność gospodarcza prowadzona w obrębie siedliska wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego może powodować utratę lub ograniczenie wartości użytkowej gruntów, starosta, w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w art. 4 ust. 1, wydaje decyzję zakazującą rozpoczęcia prowadzenia takiej działalności.

3. Starosta prowadzi nadzór nad prowadzeniem przez rolnika w obrębie siedliska wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego pozarolniczej działalności gospodarczej. W przypadku stwierdzenia, że pozarolnicza działalność gospodarcza prowadzona w obrębie siedliska wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego może powodować utratę lub ograniczenie wartości użytkowej gruntów starosta może wydać decyzją zakazującą prowadzenia takiej działalności.

Art. 6. Do postępowania określonego art. 4 i art. 5 niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 7. 1. Kto w obrębie siedliska wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą mogącą powodować utratę lub ograniczenie wartości użytkowej gruntów – podlega karze grzywny do 5 000 zł.

2. Tej samej karze podlega ten, kto wbrew decyzji starosty zakazującej prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w obrębie siedliska wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego, nie zaprzestaje prowadzenia takiej działalności.

Art. 8. Przepisów niniejszej ustawy nie stosuje się do nieruchomości rolnych znajdujących się w granicach administracyjnych miast.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Ustawa z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego wprowadziła do systemu prawa nowe regulacje w przedmiocie gospodarowania nieruchomościami rolnymi, które mają na celu poprawę struktury obszarowej gospodarstw rolnych, przeciwdziałanie nadmiernej koncentracji nieruchomości rolnych oraz zapewnienie prowadzenia gospodarstw rolnych przez osoby o odpowiednich kwalifikacjach. Ustawa ta, znowelizowana ustawą z dnia 14 kwietnia 2016 r. o wstrzymaniu sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw, powierza Agencji Nieruchomości Rolnych bardziej aktywną niż dotychczas rolę realizatora państwowej polityki rolnej w zakresie gospodarki ziemią.

Jednym z priorytetów aktualnej polityki rozwoju wsi w Unii Europejskiej jest wspieranie na obszarach wiejskich alternatywnych źródeł przychodów. Już w regulacji z 20 września 2005r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w ramach trzeciej osi wskazywano na konieczność promocji zróżnicowania życia gospodarczego na wsi i podnoszenia poziomu życia na obszarach wiejskich. Na konieczność zachęcania rolników do poszukiwania alternatywnych źródeł dochodów wskazywano również w ramach reformy Wspólnej Polityki Rolnej w 2003 r.

Polski ustawodawca dotychczas uprzywilejował podmioty wykonujące działalność rolniczą m.in. wyłączając je spod reżimu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, w art. 3 tejże ustawy, za działalność rolniczą przyjmując nie tylko działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego, ale również rozszerzając tę definicję o wynajmowanie przez rolników pokoi, sprzedaż posiłków domowych i świadczenie w gospodarstwach rolnych innych usług związanych z pobytem turystów, wyrób wina przez producentów będących rolnikami oraz działalność rolników w zakresie sprzedaży przetworzonych produktów roślinnych i zwierzęcych pochodzących z własnej uprawy, hodowli lub chowu.

Jednakże takie rozwiązanie w dobie dużych zmian zachodzących na polskiej wsi wydaje się być niewystarczające. Coraz mniej rodzin zajmuje się produkcją rolną, co powoduje, że realizacja zasady wyrażonej w art. 23 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którą podstawą ustroju rolnego państwa jest gospodarstwo rodzinne, nie znajduje odzwierciedlenia w rzeczywistości.

Pojęcie „małego gospodarstwa” rolnego uległo zmianie, bowiem dawniej mówiło się tak o gospodarstwie 3 ha, aktualnie gospodarstwo posiadające 20 ha określane jest jako niezbyt duże, a dopiero gospodarstwa rolne o powierzchni około 50 ha dają rodzinie możliwość utrzymania się z produkcji rolnej. Jednakże jak wynika ze Spisu Rolnego² przeprowadzonego w 2010 r. gospodarstwa rolne o powierzchni powyżej 50 ha to zaledwie 1,6 % wszystkich gospodarstw rolnych w Polsce co oznacza, że jedynie 1,6 % rolników i ich rodzin ma szansę utrzymać się tylko i wyłącznie z produkcji rolnej, a tendencja ta jest spadkowa i „coraz mniej polskich rolników prowadzących gospodarstwa rolne utrzymuje się tylko z produkcji rolniczej”³.

W Polsce, jak wynika z Typologii Gospodarstw Rolnych według standardów Unii Europejskiej (Dz. U. UE L. z dnia 13.12.2008 r.), zaledwie 4,8 % gospodarstw rolnych podejmuje działalność dodatkową, co pomimo tendencji wzrostowej wciąż jest odsetkiem niewielkim w porównaniu np. do Finlandii, gdzie zarejestrowanych gospodarstw rolnych prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą było w 2007 r. 27,7 %, we Francji 26,6 %, a w Danii 23,4 %.

Specyfika działalności rolniczej polegająca na jej sezonowości uniemożliwia rolnikom podejmowanie stałego zatrudnienia w ramach stosunku pracy, a często peryferyjne zlokalizowanie wsi uniemożliwia członkom rodzin rolników podjęcie pracy w pobliżu wsi, przez co przenoszą się oni do ośrodków miejskich i najczęściej po znalezieniu zatrudnienia w nich pozostają.

Wobec powyżej, jedynie ogólnie zarysowanych problemów, wskazać należy, że dotychczasowa regulacja jest niewystarczająca i nie prowadzi do promocji zróżnicowania życia gospodarczego na wsi i podnoszenia poziomu życia na obszarach wiejskich. Dlatego też konieczna jest promocja i wspieranie przedsiębiorczości na obszarach wiejskich właśnie poprzez ułatwienie rolnikom prowadzenia działalności gospodarczej przy wykorzystaniu zasobu, jakim jest prowadzone przez nich gospodarstwo rolne – rozwój przedsiębiorstw powoduje przecież przyspieszenie rozwoju gospodarczego i postępu cywilizacyjnego na obszarach wiejskich, co w dużym stopniu zmniejszy ich gospodarcze i społeczne wykluczenie.

Joanna Zajac w artykule „*Zmiany w podejmowaniu pozarolniczej działalności gospodarczej*”

² <http://stat.gov.pl/spisy-powszechne/powszechny-spis-rolny-2010/psr2010-wyniki-spisu-rolnego/>

³ Biernat-Jarka Agnieszka, Zakład Polityki Agrarnej i Prawa Rolnego SGGW, „*Działalność pozarolnicza jako jedno ze źródeł dochodów wiejskich gospodarstw domowych związanych z rolnictwem*” Warszawa 2004

przez osoby fizyczne w wybranych gminach wiejskich województwa mazowieckiego w latach 1996-2007” stoi na stanowisku, że sektor małych i średnich przedsiębiorstw jest szczególnie ważny w rozwoju obszarów wiejskich, bowiem dzięki przedsiębiorstwom działającym na wsi następuje zrównanie życia ludności wiejskiej z miastem⁴.

Rozwój przedsiębiorczości na wsi to konieczny element realizacji koncepcji wielofunkcyjnego rozwoju wsi⁵. Jednakże, jak już wspomniano wyżej, osiągnięcie tego celu może nastąpić w dużej mierze poprzez uzupełnienie produkcyjnej działalności rolniczej inną działalnością gospodarczą, którą rolnik będzie mógł prowadzić „na miejscu” przy wykorzystaniu zasobu, jakim jest gospodarstwo rolne. Jak wskazuje dr Anna Krakowiak-Bal z Katedry Technicznej Infrastruktury Wsi Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie w publikacji *„Pozarolnicza działalność gospodarcza w polskich gospodarstwach rolniczych na tle gospodarstw z krajów UE”* rozwój działalności pozarolniczej należy postrzegać jako siłę napędową rozwoju gospodarczego, stwarzającego szansę przechodzenia ludności rolniczej poza rolnictwo⁶. Dr Krakowiak-Bal wspomina również w wyżej wymienionej publikacji o koncepcji wielofunkcyjnego rozwoju wsi z której wynika, że przyszłość rodzin wiejskich nie zależy tylko od pracy w rolnictwie, ale również od powstawania nowych miejsc pracy na wsi i poszukiwania alternatywnych źródeł dochodu.

Dodatkowa działalność gospodarcza w gospodarstwie rolnym oznacza dywersyfikację jego działalności, poprzez rozwijanie pozarolniczej dochodowej działalności niezwiązanej z pracą w gospodarstwie, ale wykorzystującej jego zasoby czy produkty, wpływając jednocześnie na zyskowność tego gospodarstwa. Tylko takie rozwiązanie spowoduje, że rolnicy nie zaprzestaną prowadzenia działalności rolniczej, co mogłoby spowodować zagrożenie dla bezpieczeństwa żywnościowego państwa. Trzeba zwrócić uwagę na to, że rolnik pomimo posiadania kwalifikacji oraz gruntu rolnego może działalności rolniczej nie prowadzić z uwagi na

⁴ Zając Joanna, *„Zmiany w podejmowaniu pozarolniczej działalności gospodarczej przez osoby fizyczne w wybranych gminach wiejskich województwa mazowieckiego w latach 1996-2007”*, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego 500, Ekonomiczne Problemy Usług 21, Szczecin 2008, s. 117–123

⁵ Meert H., Van Huylenbroeck G., Vernimenc T., Bourgeois M., Hecke E., *„Farm household survival strategies and diversification on marginal farm, Journal of Rural Studies”*. Instytut Geografii Socjalnej i Ekonomicznej Katolickiego Uniwersytetu w Leuven w Belgii, Journal of Rural Studies, Volume 21, Leuven, 2005, s. 81-90

⁶ Krakowiak-Bal A., *„Pozarolnicza działalność gospodarcza w polskich gospodarstwach rolniczych na tle gospodarstw z krajów UE”*, Infrastruktura i ekologia terenów wiejskich, PAN, Nr 5/2009, , Kraków 2009, s.209-217

niewystarczającą dochodowość gospodarstwa rolnego i w celu poszukiwania dochodów, które umożliwią mu utrzymanie siebie i rodziny będzie poszukiwał zatrudnienia gdzie indziej.

Celem przedstawionego projektu ustawy jest zapobieżenie takiej sytuacji. Rozpoczęcie nierolniczego użytkowania gruntu jest działaniem faktycznym, które wywołuje skutki prawne w postaci dopuszczenia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w obrębie siedliska wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego, przy czym możliwość przystąpienia do używania gruntu innego niż rolniczego jest uzależniona od dokonania stosownego zawiadomienia. Proponowana regulacja pozwoliłaby na modernizację siedliska – rozbudowę infrastruktury umożliwiającej nowoczesną działalność gospodarczą polskim rolnikom.

Koszty i czas postępowania w celu wyłączenia gruntów spod produkcji rolnej i leśnej często zniechęcają rolników do podejmowania takich działań, a uproszczona procedura mająca na celu dopuszczenie do prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej jedynie w obrębie siedliska, w celu podjęcia przez rolnika pozarolniczej działalności gospodarczej, zdecydowanie ułatwi podjęcie takiej działalności. Ponadto jedynie częściowe dopuszczenia użytkowania nieruchomości rolnych w pozarolniczych celach nie spowoduje zagrożenia dla struktury agrarnej państwa i w dalszym ciągu pozwala na ochronę gruntów rolnych i leśnych nadal ograniczając możliwość przeznaczania ich na cele nierolnicze i nieleśne.

Projektowana ustawa wprowadza możliwość używania siedlisk w celu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w obrębie siedlisk, które na jej potrzeby zostały zdefiniowane jako budynki i ich części oraz grunty pod budynkami i częściami tych budynków, a w szczególności zabudowania mieszkalne i gospodarskie, które wchodzi w skład gospodarstwa rolnego. Definicja legalna siedliska stworzona została w oparciu o dotychczasowe orzecznictwo sądowe z uwzględnieniem zakresu, w jakim to pojęcie funkcjonuje w praktyce. W skład siedlisk wchodzi budynki mieszkalne i gospodarskie (stodoły, komórki i inne), które tworzą tzw. zabudowę zagrodową. Wskazać należy, że w obrębie obszarów, które wchodzi w skład siedliska w gospodarstwie rolnym w praktyce produkcja rolna i tak nie jest prowadzona pomimo tego, że faktycznie wchodzi one w skład gospodarstwa rolnego. Możliwość wykorzystania siedlisk na prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej nie spowoduje zagrożeń dla struktury obszarowej gospodarstw rolnych czy nadmiernej koncentracji nieruchomości rolnych, a działalność rolnicza w gospodarstwach rolnych i tak będzie prowadzona, zgodnie z ustawą o kształtowaniu ustroju rolnego, przez osoby o wymaganych w tej ustawie kwalifikacjach. Ponadto, projektowana ustawa w art. 2 zawiera definicje legalne gospodarstwa rolnego,

nieruchomości rolnej, rolnika, pozarolniczej działalności gospodarczej oraz wyłączenia z produkcji rolnej i leśnej. Wymienione definicje afirmują te, które zostały zbudowane przez ustawodawcę w innych aktach prawnych, co ma na celu zapobieżenie chaosowi pojęciowemu i tym samym ułatwienie stosowania przepisów prawa w praktyce.

Projektowana ustawa zawiera delegację do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw rolnictwa i rozwoju wsi, które określi wzór i tryb składania zawiadomienia o zamiarze rozpoczęcia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w obrębie siedliska wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego, mając przy tym na uwadze zapewnienie właściwej organizacji postępowania w sprawie składania zawiadomień.

Projektowana ustawa określa tryb postępowania w przedmiocie rozpoczęcia używania siedliska na cele prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Wskazać w tym miejscu należy, że dopuszczenie możliwości używania siedliska do prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej nie spowoduje, że gospodarstwo rolne z którego siedlisko takie zostanie wyodrębnione utraci przymiot gospodarstwa rolnego, bowiem koniecznym i niezbędnym składnikiem każdego gospodarstwa rolnego jest grunt rolny, a inne składniki nie są konieczne dla bytu samego gospodarstwa. Taki pogląd funkcjonuje zresztą w orzecznictwie sądów, m.in. Sądu Najwyższego (postanowienie SN z dnia 07 maja 1997 r., sygn. akt II CKN 197/19) oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego (wyrok NSA z 20 września 1991 r., sygn. akt II SA 669/91).

Projektowana ustawa wpłynie na Budżet Państwa poprzez ograniczenie wpływów z tytułu należności i opłat, które ponosiła osoba wnioskująca o odrolnienie gruntu.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 6 marca 2017 r.

BAS-WAPEiM-402/17

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o używaniu siedlisk w celu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jarosław Sachajko)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projektowana ustawa określa zasady używania siedlisk w gospodarstwach rolnych w celu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 3 projektu rolnik w obrębie siedliska wchodzącego w skład prowadzonego przez niego gospodarstwa rolnego może prowadzić pozarolniczą działalność gospodarczą, natomiast taka działalność prowadzona przez rolnika w obrębie siedliska nie może powodować utraty lub ograniczenia wartości użytkowej gruntów. Rolnik ma składać pisemne zawiadomienie u starosty właściwego ze względu na miejsce położenia gospodarstwa rolnego o zamiarze rozpoczęcia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w obrębie siedliska wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego (art. 4 ust. 1). Przepisy projektowanej ustawy mają nie być stosowane do nieruchomości rolnych znajdujących się w granicach administracyjnych miast (art. 8).

Zgodnie z art. 9 projektowanej ustawy ma ona wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy
Materia, której dotyczy projekt ustawy, pozostaje poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

3. Analiza przepisów projektu ustawy pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Projekt ustawy nie reguluje kwestii objętych zakresem prawa Unii Europejskiej.

4. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o używaniu siedlisk w celu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt

Warszawa, 6 marca 2017 r.

BAS-WAPEiM-403/16

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia w sprawie
stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o używaniu siedlisk w celu
prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej (przedstawiciel
wnioskodawców: poseł Jarosław Sachajko) jest projektem ustawy
wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu
Sejmu**

Projektowana ustawa określa zasady używania siedlisk w gospodarstwach rolnych w celu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 3 projektu rolnik w obrębie siedliska wchodzącego w skład prowadzonego przez niego gospodarstwa rolnego może prowadzić pozarolniczą działalność gospodarczą, natomiast taka działalność prowadzona przez rolnika w obrębie siedliska nie może powodować utraty lub ograniczenia wartości użytkowej gruntów. Rolnik ma składać pisemne zawiadomienie u starosty właściwego ze względu na miejsce położenia gospodarstwa rolnego o zamiarze rozpoczęcia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w obrębie siedliska wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego (art. 4 ust. 1). Przepisy projektowanej ustawy mają nie być stosowane do nieruchomości rolnych znajdujących się w granicach administracyjnych miast (art. 8).

Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Poselski projekt ustawy o używaniu siedlisk w celu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej nie jest projektem ustawy wykonującej prawo UE w rozumieniu art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt